

ти описвамъ това по тънко, за да видишъ че Колчо не е пестилъ паритѣ, за да прѣмѣни любимитѣ си сѣщества. Види се и занаята му го възнаграждава добръ, та може да си позволява такива жертви—за своето драго щастие.

Слънцето зайдѣ. Духна хладничѣкъ вѣтрецъ, хвана да истива въздуха. Колчовица захвана по-често да тегли политѣ на шала възъ дѣтето; тя ставаше угрижена за него, да не би да истине, и искаваше нетърпѣние къмъ майка си за бавния вървежъ на трамвая. По говора имъ, както и по носията имъ, познавахъ, че Колчо се е сватилъ съ коренно софийско семейство, отъ простата класа. Но той не бѣше се измамилъ въ избора: жена му бѣше тѣй хубавичка, тѣй гизда ва и съ такова добродушие въ лицето! Той имаше право да я обожава, той трѣбваше да бѣде честитъ, и заслужено.

Мислитѣ ми се въртяха сѣ около тоя симпатиченъ образъ на приятеля ми отъ дѣтинство. Азъ го облажавахъ, и ако да ми не бѣше тѣй близъкъ, щѣхъ да му завиждамъ... Азъ съмъ вече прѣцѣфтялъ ергенъ и такъвъ щж си умрж; какво е нѣщо сладостъ отъ семеенъ животъ, отъ домашно огнище, на мене е непознато. Но тогава сѣкашъ нѣкакво тихо вѣяние отъ радостъ лѣхна възъ мене отъ близостта на това домашно щастие... Въображението ми виждаше Колча, пълень съ енергия и съ куражъ надъ упорния си трудъ, че животътъ му се озарява отъ образа на тая невѣста и на това момченце, плодъ на тѣхната любовъ. Какъ за него работата е сладка и живота пълень, съдържателень! Простъ, почти безграмотенъ, безъ богатство — Колчо бѣ сумѣлъ, както толкова други отъ неговата категория прсти тру-